

РЕШЕНИЕ

№ 576

гр. София, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7645** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано въз основа на жалба, подадена от В. С. В. срещу отказ на министъра на вътрешните работи да прогласи за нищожна заповед за уволнение от 11.5.1992 г. С определение от 31.10.2022 г. производството по това дело бе прекратено. С определение № 1618/14.2.2023 г. на ВАС делото бе върнато за продължаване на съдопроизводствените действия с указания за поправяне констатирани нередовности. С рапорезждане от 21.2.2023 г. съдът изпълни дадените от ВАС указания. С молбата си от 28.2.2023 г. жалбоподателят е посочил, че не е налице отказ за издаване на индивидуален административен акт в отговор на неговите искания за отмяна като нищожна заповедта му за уволнение, издадена от директора на НСлС. Неговата жалба не следва да се тълкува като оспорване на бездействие или отказ на административен орган за издаване на административен акт. Оспорва становището на ВАС, че съгласно действащата нормативна уредба заповедта е следвало да се обжалва по съответния ред доколкото се твърди нищожност на заповед, а не незаконосъобразност. В случая иска прогласяване нищожност на заповед № 3425/25.5.1992 г. на директора на НСлС към министерството на вътрешните работи като нищожна поради издадена без надлежна компетентност. Видно от частната касационна жалба твърди, че тази заповед е нищожна поради противоречие на чл. 63, ал. 3 от тогава действащия ЗМВР, съгласно който може да уволни от служба в МВР само този, който може да назначи на тази длъжност. Уточнява, че не оспорва решението на ВСС, с което е освободен от длъжност. Не е взето предвид, че към

датата на освобождаването му е бил и офицер към МВР и от този момент от службата му може да бъде освободен само орган на МВР.

В съдебно заседание от 31.10.2023 г. жалбоподателят е посочил, че не обжалва отказите на министерството на вътрешните работи за прогласяване за нищожна на процесната заповед. Неговото искане е за прогласяване нищожна заповед на МВР, издадена от министъра на вътрешните работи за неговото уволнение.

В първата си жалба жалбоподателят твърди, че е назначен като служител на МВР от началото на м. септември 1970 г. Служил е на различни длъжности там 20 г. и 6 м. На 11.5.1992 г. Висшият съдебен съвет, по предложение на тогавашния министър на вътрешните работи и на и.д. директора на Националната следствена служба към МВР, са взели решение за освобождаването му от заеманата към този момент магистратска длъжност– следовател в Националната следствена служба /НСлС/. В нарушение на закона директорът на НСлС е издала заповед № 3425/25.5.1992 г., с която го е уволнила от органите на МВР, без мотиви. Заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като е издадена на основание чл. 66, ал. 1, т. 3 ЗМВР -т.е. издателят на заповедта е счел, че жалбоподателят е негоден да изпълнява съответната служба, без да има право да уволнява и назначава служителите на МВР, в противоречие с цитираната норма, предвиждаща, че който назначава, той и уволнява. На това основание следва да бъде прогласена нищожността на заповедта за уволнение. Твърди, че ВСС не е имал право да го отстрани от органите на МВР. Такова право е имал само министърът на вътрешните работи и то след като му е предложил друга подходяща длъжност, съответна на квалификацията му. Ето защо е поискал от министъра на вътрешните работи издаване на заповед за прогласяване нищожна на заповед № 3425/25.5.1992 г. на директора на НСлС.

Ответникът министърът на вътрешните работи оспорва жалбата. Твърди, че не е процесуално легитимиран да отговаря на тази заповед доколкото издател на процесната заповед е Националната следствена служба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното.

С оглед твърденията на жалбоподателя, вкл. и това от с.з. от 31.10.2023 г., следва да се приеме, че той оспорва в това производство заповед № 3425/25.5.1992 г., издадена от директора на НСлС, видно от която по т. 2, майор В. С. В., главен следовател в Следствен отдел, София-град, е уволнен като служител на Националната следствена служба, която към този момент е била в структурата на Министерството на вътрешните работи, по причини, които го правят негоден да изпълнява служебните си задължения в следствения апарат, считано от 11.5.1992 г.

Видно и от частната му жалба следва да се приеме, че предвид твърдяната нищожност претендира, че е налице правоотношение между него и МВР именно поради нищожността на цитираната заповед.

По доказателствата.

Видно от удостоверение от 29.2.2004 г., считано от 1.2.1990 г. ищецът е заемал длъжността главен следовател, с възложени функции по ръководство на РСлС при отдел „Следствен“, София-град; освободен е от длъжност, считано от 11.5.1992 г.

От министерството на вътрешните работи бе изискана преписката по подадените от жалбоподателя В. молби, отказите по които твърди, че оспорва.

По молба вх. № 489700-1621/18.2.2022 г. В нея се сочи, че му се отказва да се издаде удостоверение, че е пенсионер от МВР. В нея се излагат твърдения, сходни с тези по

жалбата, по която е образувано това дело. Въз основа на молбата е издадена докладна записка, в която се излага становище, че към момента на прекратяване на правоотношението с В. е действал чл. 12, ал. 1, т. 5 от Закона за Висшия съдебен съвет, съгласно който правомощията по освобождаването от служба е делегирано на директора на Националната следствена служба, а съгласно § 9 ДР на ЗМВР от 1991 г. разпоредбите относно личния състав на МВР се прилагат и за служителите в следствения апарат. Съгласно чл. 67, ал. 2 от действалия тогава ЗМВР издадената от министъра заповед е подлежала на обжалване в 14-дневен срок. Дадено е становище, че не следва да се прогласява за нищожна заповедта за уволнение.

Подадени са идентични молби от 30.2.2022 г. и от 23.8.2021 г. от жалбоподателя. По тях са изготвени докладни със същите мотиви като цитираната докладна – така докладна от 17.9.2021 г. и докладна от 25.2.2022 г.

Представена е и жалба от 30.5.2022 г., като видно от приложеното към нея извлечение от Протокол № 18 от заседанието на ВСС от 11.5.1992 г., на основание чл. 129, ал. 1 Конституцията на Република България, следовател майор В. Ст. В. на основание § 5 о ПЗР на Конституцията, считано от 11.5.1992 г., е освободен от заеманата до този момент длъжност – гл.следовател в „Следствен отдел“, София-град.

Видно от оспорената заповед - № 3425/25.5.1992 г., т. 2, директорът на НСлС, Министерство на вътрешните работи, на основание решение на ВСС от 11.5.1992 г., по протокол № 18 от същата дата, както и на основание чл. 66, ал. 1, т. 3 от Закона за МВР е уволнила майор В. С. В., гл.следовател в Следствен отдел София – град по причини, които го правят негоден да изпълнява служебните си задължения в следствения апарат, считано от 11.5.1992 г.

Съдът, като взе предвид твърденията на жалбоподателя, изложени в жалбата, както и обсъдените по-горе относими доказателства, намираследното.

Не е спорно, че до 11.5.1992 г. жалбоподателят е заемал длъжността „главен следовател“ в „Следствен отдел“, София-град, която към този момент е била в структурата на Националната следствена служба.

Към тази дата е бил в сила Законът за висшия съдебен съвет от 1991 г. обнар. ДВ бр. 74/10 септември 1991 г., изм. ДВ бр. 106 от 20 декември 1991 г. и отм. ДВ бр. 59 от 22 юли 1994 г. Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 5 от посочения закон /изм. ДВ бр. 106 от 1991 г./ предложенията за освобождаване от длъжност на следователите се правят от директора на Националната следствена служба, а съгласно чл. 10, т. 5 от същия закон Висшия съдебен съвет е този, който освобождава от длъжност съдиите, прокурорите и следователите.

В случая се установи, че жалбоподателят е бил уволнен с влязло в сила решение, което той не оспорва, при действие на цитираната правна уредба.

Съгласно чл. 12, ал. 3 от посочения по-горе закон - ЗВСС, в изпълнение на решението на Висшия съдебен съвет директорът на Националната следствена служба издава заповед. Съгласно §3, ал. 3 от ПЗР на този закон ВСС се произнася по предложение за прекратяване на правоотношението поради липса на професионални качества /на каквото основание е прекратено правоотношението с жалбоподателя/, като може да освободи от длъжност. Съгласно ал. 4 ВСС може да преразгледа решението си в 1-м. срок по молба на заинтересованото лице.

С оглед на изложеното следва да се направи извод, че не министърът на вътрешните работи, а Висшият съдебен съвет е бил компетентен да разгледа и се произнесе по предложението на директора на Националната следствена служба за освобождаване

от длъжност, което и е сторено, видно от представените и обсъдени актове.

Към датата на уволнението е бил в сила и Указ 1138 за създаване на единен следствен апарат при Министерството на вътрешните работи, отм. ДВ бр. 59/1994 г., като съгласно чл. 1 единният следствен апарат е към МВР.

Към датата на издаване на оспорваната в това производство заповед на директора на НСлС – 25.5.1992 г., е бил в сила и Законът за Министерството на вътрешните работи от 1991 г. /Обн. ДВ. бр.57 от 16 Ю. 1991г., изм. ДВ. бр.77 от 17 Септември 1991г., изм. ДВ. бр.109 от 28 Декември 1993г., изм. ДВ. бр.49 от 17 Юни 1994г., изм. ДВ. бр.65 от 21 Ю. 1995г., изм. ДВ. бр.68 от 1 Август 1995г., изм. ДВ. бр.22 от 15 Март 1996г., изм. ДВ. бр.100 от 22 Ноември 1996г., изм. ДВ. бр.16 от 21 Февруари 1997г., отм. ДВ. бр.122 от 19 Декември 1997г., Отменен с § 2, т. 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за Министерството на вътрешните работи - ДВ, бр. 122 от 19 декември 1997 г./

Съгласно чл. 66, ал. 1 от този закон:

Чл. 66. (1) Офицерите и сержантите могат да бъдат уволнени:

.....

3. по здравословни или други причини, които правят лицето негодно да изпълнява служебни задължения в министерството;

.....

(2) Заповедта за уволнение се издава от органа, който има право да назначи на съответната длъжност.

.....

Чл. 67. (1) Заповедта за уволнение може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването ѝ пред министъра на вътрешните работи чрез органа, който я е издал. Този орган може и сам да я отмени.

.....

(4) Заповедта за уволнение може да се обжалва и пред съда.

Ето защо и при анализа на цитираните норми настоящият състав намира, че оспореното в това производство заповед е издадена от компетентен за това орган. Изводът за това се прави не от действието на цитираните по-горе норми на ЗМВР, а от чл.12 /изм. ДВ бр. 106/1991 г./, ал. 1, т. 5 от ЗВСС от 1991 г., предвиждащ че предложенията за освобождаване от длъжност на следователите по чл. 10, т. 5 от същия закон се правят от директора на НСлС за всички следователи. Съгласно чл. 12, ал. 3 от същия закон в изпълнение на решението по чл. 10, т. 5 ЗВСС от 1991 г. директорът на НСлС издава заповед. В случая директорът на НСлС, който действително е бил в системата на МВР, е издал такава заповед, на посоченото основание.

Но, дори и да се приеме тезата на жалбоподателя, че приложение следва да намери тогава действалия Закон за МВР /цитиран по-горе/, то съгласно чл. 66, ал. 2 заповедта за уволнение се издава от органа, който има право да назначи на съответната длъжност. В случая това отново е директорът на НСлС, предвид цитираните по-горе норми. По арг. от чл. 66, ал. 2 и чл. 67, ал. 1 от ЗМВР от 1991 г. Министърът на вътрешните работи не е бил компетентен да издаде процесната заповед.

Освен, че е издадена от компетентен орган, процесната заповед е в съответствие с предвидената в цитираните норми процедура.

На последно място, при извършване на служебна проверка за нищожност настоящият състав не констатира такива съществени пороци на оспорената заповед, които да обосноват извод за нейната нищожност.

Водим от горното Административен съд София-град, 64 с-в,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. С. В., ЕГН [ЕГН] с искане за прогласяване за нищожна на т. 2 от заповед № 3425/25.5.1992 г. на директора на Националната следствена служба, Министерство на вътрешните работи

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: